ל) ל"ל הוכחה הוא. רש"ש,
 ב) [ל"ל לרבנן], ג) הקהילות יעקב מליין לדף לז: ד"ה מכר, דאי לא שייר. מצי למימר ליה הלוקח דקא מכחשי וזיל. ומה טעם מקדיש להערצאי עקור אילנן שקול משדה ב המודכב וסדן משדה הקדש ומשרם דקא ינקי החדוב המודכב וסדן חדוב שאין מודכב ושקמה מחדוני משל הקדש. אל הוי מוקדש. ולדבריך הדאבת מכר הקרקע ושייר בשאין מודכב ושקמה מקום האילנות משיפולא אילנות לפניו יש לו קרקע ושיר בחבר מדוך השקמה. בינין הדוב מדוך השקמה. עדים מדהקדיש מקום האילנות לפניו אל ש"מ מדהקדיש מקום האילנות לפניו אין לו ושיר אלנות לפניו יש לו השדה אלא ש"מ מדאמר רב קרקע שייר כלום בקרקע הכי מדהב הונא לעיל מכר את השדה אלא ש"מ מדאמר רב קרקע בדרבנן סיל דאמר רב קרקע בין רעה מוכר ושייר אילנות לפניו יש לו הווגא לעיל מכר את השדה אלא ש"מ מדאמר רב קרקע מקום אילנות לפניו יש לו הווגא לעיל מכר את השדה הקדיש את השדה הקדיש קא השים המקדיש את השדה הקדיש אילנות ור"ש דאמר. בינין רעה מוכר ושייר קרקע כדרבנן סיל דאמר ודבשדה הקדיש קא השדה הקדיש את השדה הקדיש איל ומצי למימר ל) אין קשיא לך ר"ש נמי אליכא יפה מוכר כ"ש מקדיש. ואי בהני וא דבר הווגא רבנן מצי למימר ל) אין קשיא לך ר"ש נמי אלא מפרש לקמן מה הפרש יש: פשיטא. מהי נהו אדרב הווגא רבון מצי למיבר ל) אין קשי להכי נפקא מינת. ויש המי הבר ש יש: פשיטא. מה לוכר בעין מה הברש יש: פשיטא. לו מקום האילנות לעולם ס"ל. להכי נפקא מינת. ויש

אינו מובן כוונמו ואולי
 דל"ל ר"ש אליבא דרבנן נמי
 מלי לאוקמא ורמו שמפרש
 מלי לאוקמא ורמו שמפרש
 מלי לאוקמא ורמו שמפרש
 דלכמי לא ידע דמה הפרש יש
 דלוכה לא ידע דמה כל"ל ועי
 במוס׳ לאן פד"ה מדנפשייהו.

דאי מתעקרו דיבשי הדר מצי שתיל במקומן:

ליםא דיה עקור אילגך שקול וזיל. פ״ה עקור אילגך לכשייבש ומימה דמה כחש הוא זה דמנא ליה שאינו רולה לעולם להסחלק מן הקרקע ואין ה״נ דמלי א״ל עקור אילגך לכשייבש ועוד

מדמסיק בתר הכי דאי נפלי הדר שתיל להו משמע דעד השתא הא

דקאמר יש לו קרקע היינו לזרוע מחת האילן ועל זה אינו מפרש שום טעם ועוד קשה דהשתא משמע דטפי אית ליה בקרקע (4) דמשייר לפניו ב' אילנות ממאי דאית ליה דרך כשמשייר דות לר"ע ובלוקח הוי איפכא דקנה ב' לא קנה קרקע לפי מה דפרישית בפרק חזקת הבמים (לשיל דף לז.) וקנה בור ודות יש לו דרך לר"ע על כן נראה לר"י לפרש דאי לר"ע על כן נראה לר"י לפרש דאי שקור אלולד לאלמר אולכך זקוק הוא לוון הוא קון הוא הוא הוא קור אילור לאלמר ולכך זקוק הוא הוא

עקור אילנך לאלתר≈ ולכך זקוק הוא לשייר הקרקע ליניקת האילן ומיגו דנחת לשיורא משייר נמי קרקע לזרוע סביב האילן וליטע אחר במקומו לכשייבש כדמסיק אבל גבי לוקח לא שייך למימר הכי מגו דובין קרקע ליניקח האילן זבין נמי לזרוע סביב וליטע אחר במקומו שהמוכר מה שהוא רולה מוכר ומה שרוצה משייר אבל הלוקח אינו קונה מה שרוצה אלא מה שהמוכר רוצה למכור לו וא"ת דהשתא משמע דטפי משייר קרקע עם האילן ממה שמשייר דרך לבור ודות ולעיל משמע דאי לאו דרב הונא הוה אמינא מכר קרקע ושייר (ש אילנות שנים אין לו קרקע אפילו לרבנן כדמסיק דאי נפלי הדר שתיל להו ואמאי הא ט לרב׳ כששייר בור ודות יש לו דרך ח״כ כ״ש שיש לו קרקע עם האילנות ששייר כדפי׳ וי״ל דה״ת מעיקרא דלא ידעינן טעמא דמיגו דנחת לשיורא משייר טפי דרך לבור ודות לפי שהוא לריך יותר דרך לבור ודות ממה שלריך לקרקע בשביל האילן אבל השתא דחשמועינן רב הונח טעמח מיגו דנחת לשיורא שייר טפי הרקע עם האילן מדמשייר דרך עם בור ודות דהא ודאי ביניקת האילן משייר טפי מדרך לכולי עלמא שאינו רוצה לקוצו לאלחר:

למ"ל בלקא דעתך שיורי משייר בו'. תימה לר"י ולר"ת דמ"מ לאו מדנפשייהו ינקי °דלא שייר אלא חולה לו כמלא אורה וסלו כדאמריגן בפרק הספינה (לקמן דף פב.) והאילן יונק ט"ז אמה וי"ל דלא מפליג ר"ש ואמר אפילו חרוב ושקמה שענפיו יוצאים חוץ לט"ז אמה קאמר דהקדיש ואמאי הא לא ינקי משדה הקדש שקנה כל הקרקע שתחת ענפיו וחולה להן כמלא אורה וסלו א"נ כשהוא מוכר לאחרים לא קנה הלוקח אלא חוצה להן כמלא אורה וסלו אבל הכא כשמשייר לעצמו משייר כל צורך יניקת האילוב: מדנפשריהו קא ינקי. תימה מאי קשיא ליה נהי דגבי מכר אמר דמשייר קרקע בהדי אילן גבי הקדש לא משייר דמקדים טפי בעין יפה מקדים ממוכר וכי האי גווגא פריך לקמן לר"ש אליבא דמ"ד מקדים אילן אחד לא הקדים קרקע אי אליבא דר"ע האמר מוכר בעין יפה מוכר לענין דרך כל שכן מקדיש דמקדים טפי בעין יפה הוא מקדים להיות קרקע קדושה לגבי אילן אע"ג דבמכר אין הקרקע מכורה עם האילן דכן לריך לפרש כדפרישית בחזקת הבתים (לעיל דף לו: ד״ה ממטע^{©)} והיה ר״י מתרך דהכא לא בעי לשנויי הכי משום דאית לן לדמויי הקדש או למכר או למתנה וא״כ לא הוה דמי לחד מינייהו דבמכר משייר בהדי אילן קרקע ולמתנה נמי לא דמי דבמתנה נתן את כולן אבל לקמן פריך שפיר דכיון דסבר ר"ע דמוכר בעין יפה מוכר א"כ מקדים בעין יפה מקדים כמו במתנה דבמתנה נמי הוי דינא דכי יהיב ג' אילנות בזה אחר זה יהיב נמי קרקע וחזר בו ר"י דא"כ מגופה דמתניתין תפשוט דר"ש דלא כר"ע דבמתנה לכולי עלמא נתן את כולן ובהקדש קאמר ר"ש דלא הקדיש את כולן ובמסקנא נמי מפרש דר"ש לדבריהם דרבנן קאמר פירוש די לכם אם תעשו עין יפה דהקדש

אם איתא דלא שייר לימא ליה עקור אילנך שקול וזיל תנן ר' שמעון אומר המקריש את השדה לא הקדיש אלא חרוב המורכב וסדן השקמה ותני עלה אמר ר"ש מה טעם הואיל וינקין משדה הקדש ואי סלקא דעתך שיורי שייר כי קא ינקי מדנפשיה קא ינקי ר"ש דאמר כר"ע ורב הונא דאמר כרבגן כרבגן פשימא נפקא מינה דאי נפלי הדר שתיל להו ומי

לרעת ליותיה ולפירות קנחו: לא הקדיש. מכל הגך דמתרן לא מכר:

מא ליה עקור אילנך

אלא תרוב המורכב כו'. אבל שאר המקדיש את המורכב ומדן

ר"ש מה מעם הואיל אמר ר"ש מה טעס. הוו מוקדשין מה מעם הואיל אמר ר"ש מה טעס. הוו מוקדשין בלא דעתך שיורי החוב וכק"ל מקדיש למחל מקדיש לא הקדיש אלא הקדיש לא ינקי ר"ש המורכב אינו מוקדש בכלל שדה:

דמיר ברבנן ברבנן מכורן לענין מכר והלכך חרוב המורכב אינו מוקדש בכלל שדה:

נפלי הדר שתיל להו המורכב אינו מוקדש בכלל שדה:

נפלי הדר שתיל להו המורכב אינו מוקדש בכלל שדה:

נפלי הדר שתיל להו המורכב אינו מוקדש בכלל שדה:

מורכב אינו מוקדש בכלל שדה:

מורכב אינו מוקדש בכלל שדה:

דאם איתא דלא שייר כו'. ואנן סהדי דלדעת כן עיכב את האילנות לעצמו שיהיו כאן לעולם אף לחזור וליטע אחרים במקומן כדרך

שהיה לו כח זה באילנות הללו עד עכשיו אבל לוקח אילנות אין לומר

לצורך כל הימים לקחו וליטע אחרים במקומן דעביד איניש דובין

לעלמו לא שייר עמהן קרקע נמלאו גדלים מקרקע הקדש וגידולי הקדש הקדש נינהו. אלמא המשייר אילנות לעצמו אינו משייר קרקע אלא בעין יפה מוכר ומקדיש כל הקרקע: ואי אמרת. למאן דמזבין קרקע לאחר ומשייר אילנות לעלמו משייר כמו כן קרקע יניקת האילנות וה"ה למקדיש אליבא דר"ש דהא כי הדדי קנקם יכקמ הא החלב וחדן משום שיונקין משדה הקדש הא נינהו א"כ אמאי קדשי חרוב וחדן משום שיונקין משדה הקדש הא כי ינקי מדנפשייהו קא ינקי ממה ששייר לעצמו ולא מקרקע הקדש: ומשני ר"ש דאמר כר"ע. רבו דמוכר בעין יפה מוכר הכל ולא שייר מן הקרקע כלום בין לצורך דרך בור ודות שעיכב בין ליניקת האילנות ששייר לפניו ומצי לוקח למימר ליה היום ולמחר כשייבש האילן עקור אילנך שקול וזיל וה״ה להקדש ומיהו לגבי מוכר בכלל שדה דברים שאיגן בכללו לא שייך למימר עין יפה ועין רעה דמה שלא פירש לא מכר. והשחא הדר ביה הגמרא ממחי דחמר לעיל [ע"ח] ואפילו לרבי עקיבא כו': ורב הוגא. דמשייר קרקע עם האילנות דאמר כרבנן דבעין רעה מוכר ושייר לעלמו ממה שמכר את הצריך ליניקת אילנותיו דומיא דדרך בורו ודותו ששייר עם הבור והדות. ומיהו במסקנא דשמעתא [עב:] מיתוקמא הא דרב הונא אפילו לר"ע וה"נ אמרינן בחזקת הבתים (לעיל דף לו.) פשיטא מכר קרקע ושייר האילנות לפניו יש לו קרקע ואפילו לר' עקיבא כו'. והא דמשני גמרא ר"ש דאמר כר"ע ולא קמשני ר"ש ס"ל המקדיש בעין יפה מקדיש טפי ממוכר דאילו מוכר ושייר אילנות לפניו כמו כן שייר קרקע לעלמו כדרב הונא אבל מקדיש בעין יפה הקדיש הכל ולא שייר אלא החרוב לבדו בלא קרקע ליכא למימר הכי דאם כן לאו למוכר מדמי ליה מכל וכל ולא לנותן מתנה מדמי ליה מכל וכל אלא קלת מדמי ליה למוכר דלא הקדיש אלא דברים שבכלל שדה ולנותן מתנה מדמי ליה שלא שייר כלום לעצמו במה שפירש והקדיש דכל הקרקע הקדיש ולא שייר מקום יניקת חרוב והא לאו סברא הוא אלא או לנותן מתנה מדמי ליה לגמרי כרבנן דאמרי הקדיש את כולן או למוכר מדמינא ליה מכל וכל דכי היכי דמוכר שדה לא מכר בור וגת ושובך הוא הדין למקדיש וכי היכי דמוכר בעין יפה מוכר כל מה שפירש במכירתו ולא שייר מן הקרקע כלום אפילו ליניקת אילנותיו ה״ה למקדיש: וקמתמה לרבנן פשיטא. כיון דבעין רעה מוכר ועוד דמני לוקח למימר ליה עקור אילנך שקול וזיל משום דמכחשי בארעא קל וחומר הוא לגבי בור ודות דלא מכחשי בארעא ואפ״ה אמרי רבנן דשייר דרך לעצמו לבורו ולדותו כל שכן גבי אילן: נפקח מינה. הא דרב הונא דאתא לאשמעינן אליבא דרבנן דשייר קרקע לעלמו דאי נפלי הדר שתיל להו דאי לאו

דרב הונא הוה אמינא שייר אילנות לפניו יש לו קרקע כל ימי קיום

האילנום

מעט יותר ממכר והקדיש כל הקרקע ולא מאמרו בהקדש בעין יפה כמו במתנה ואומר ר"י ו" לר"ש דודאי דלא עביד בהקדש כחו כמחנה אין נראה לגמרא שיהא בהקדש עין יפה טפי ממכר אלא פורמא דהיינו לענין שאם הקדיש אילן הקדיש נמי קרקע אף על גב דבמכר לא מכר קרקע עם האילן אבל עין יפה כולי האי שיהא קרקע של החרוב קדוש בהדי שדה כולי האי אין לנו לעשות עין יפה לר"ש והשתא לפירוש זה משמע דאית לן למימר טפי כשמוכר אילן שיהא קרקע הלריך לאילן מכור עם האילן מדנימא כשמכר שדה שיהא הקרקע הלריך לאילן המשויר מכור עם השדה ותימה דמשמע דאי לאו מילמא דרב הונא הוה אמינא מוכר קרקע ושייר אילנות לפניו אין לו קרקע אלא מכר הקרקע הלריך לאילן בהדי שדה אע"ג דכשמכר אילן לא מכר קרקע הלריכה לאילן וי"ל דהיינו משום דאי לאו על הדב הונא הוה ס"ד דכשמכר שדה ושייר אילן מכר כל השדה אף הלריך לאילן ששם שדה על הקרקע יותר ממה ששם אילן על הקרקע הלריכה לו אבל השתא דאשמעין רב הונא דשם שדה לא מהני ליה לאודבוני בהדי שדה משום דנחת לשיורא סברא היא למשדייה הקרקע הלריכה לאילן מבתר שדה המשויר וא"מ אכתי והא במסקנא דשמעתין אמר לדבריהם דרבנן קאמר דאודו לי מיהא דלא ליהוי הקדש כמו מתנה אלא לכל היותר לא הקדיש אלא חרוב וסדן ובהכי הוי מקדיש בעין יפה טפי ממכר ואש"ג דפחבר האיש לא ידע הברייתא דמייתי מינה דלא הקדיש טפי ממכר ואומר ר"י דאע"ג דקאמר הכי ר"ש לרבנן במסקנא אניבא דר"ש כל זמן שלא ידע הברייתא דמיתי מינה דלא הקדיש טפי ממכר ואומר ר"י דאע"ג דקאמר הכי ר"ש לרבנן במסקנא מליבא דר"ש כל זמן שלא ידע הברייתא דמיתי מינה דלא הקדיש טפי ממכר ואומר ר"י דאע"ג דקאמר הכי ר"ב לרבנן במסקנא מכל מקום נראה לגמרא דוחק לר"ש לומר שיסבור דכולי האי מקדיש בעין יפה טפי ממכר. ר"י:

רב הוגא ברבגן פשימא. תימה לרשב"א מנין פשיטא לו זה ע"כ היינו משום דלרצגן יש לו דרך במשייר בור ודות וכל שכן כשמשייר אילו

גליון הש"ם

תום' ד"ה ואי כו' דלא שייר אלא חוצה לו. עיין לעיל כז ע"א תוס' ד"ה לא:

הגהות הב"ח

(a) תוב" דיה לנמל וני דטפי אית ליה בקרקע היבא דמשיר: (3) בא"ד לריי לפרש דאי איתא דלא שייר: (3) בא"ד ה"א מכר קרקע ושיר לפניו שני אילנות אין לו קרקע: (1) ד"ה מדנפשיהו וני חומת ר"י דודאי לר"ש דלא ענד:

מוסף תוספות

א. שאילנותיו יונקים בשלותיו יונקים בשל חבירו. מוס' מ"ד. אילנות בשל חבירו אין המוכר בשל חבירו אין המוכר לומר לומר לו עומדין שם עד שיבש הני מילי גבי לוקח אלא עומדין שם עד שני אילנות דכריע ידע שני אילנות בכדי אבל שני אילנות בכדי אבל אולקח דכל שקבל מעות מבירי בל שקבל מעות מכר לו את הקרקע לא אלות אלא מכר לקרצן לעצים שיירן מצר שנירן מערה. מדי עקור מערה. רכב"ן. ביין ממנ"ן.